

Ромѣния и да работиме за нашето мило отечество.“

— Това писмо не е мое, нито азъ пакъ зная кой ви го е написалъ, казаяъ Ничо. — Какво ща да права сега съ вазе? Хайде, азъ ща ви дамъ по една жълтица за ъдепе, дорде си намърите мѣста и да са захванете за работа. Ха, вървете си сега.

Младите българе дошле до голѣмо отчаяние и не знаѣле що да праватъ, а Хаджи Ничовата совѣсть остана чиста. Да говора тука за българските чети, които преминаха подъ предводителството на Тотя, на Панайота и най-послѣ на Хаджи Димитра, е напразно, ща кажа само, че сичките тия чети бѣха въоружени на сиромашки мангъре, че Хаджи Ничо и неговото министерство не само че съ нищо не помогнаха на своите братия, които отидоха да умратъ за своето отечество, но *тие* сами бѣха причина да погине Хаджи-Димитровото дѣло, а